

Projekat Izrael

FORMIRANJE MODERNE DRŽAVE IZRAEL

Izrael je država zvanično stvorena 1948. upravo zahvaljujući Vatikanu i „nacističkom papi“ Piju XII, Hitleru (koji je evropske Jevreje šikanirao i praktično ih protjerao iz Evrope, Ruzveltu (koji im nije dozvolio da bježe u SAD), Čerčilu koji je čitav ovaj pakleni plan nadgledao i, naravno, porodici Rotšild koja je sve isfinansirala. Ovaj projekat je međutim počeo mnogo ranije, praktično otkrivanjem nafte na Srednjem Istoku (1908), i tekao je u nekoliko pripremnih faza što je sve kontrolisao baron Edmond de Rotšild. Prije otkrića nafte u Persiji, ova navodno jevrejska dinastija uopšte nije bila zainteresovana za investicije u drevnu Palestinu i rješavanje „jevrejskog pitanja.“ Prvi svjetski rat imao je za cilj da oslabi Tursku, tako da je 1919. Versajskim ugovorom Persija, koju je do tada držala Turska, prekrivena i izdijeljena na Irak, Iran i Kuvajt. Ovo su i danas tri rivalske države. *Divide et impera!*

Danas je Izrael glavna vojna baza kojom globalna naftna oligarhija kontroliše naftne sirovine na čitavom Srednjem Istoku. To je najjača vojska u blizini „šahovskog polja“ koje je u danas najprofitnijoj igri. U njega je nakon Drugog svjetskog rata useljeno oko 5 miliona Rusa i Poljaka hazarškog porijekla, koji se danas za 48 sati regrutuju u vojsku od milion vojnika. Regularna armija ima oko 168.000 vojnika. Tu je i milion Arapa, od kojih su mnogi na privremenom radu. Useljeno je i nekoliko stotina hiljada drevnih Judeja iz Iraka, koji su tamo stotinama godina živjeli kao posebna etnička zajednica. I oni su protjerani odande i to perfidnom i koordinisanom akcijom prvog izraelskog premijera Ben Guriona i Hašemitske kraljevine. Prije ulaska u Izrael potpuno su opljačkani. Judeji i Jevreji su dvije slične riječi, pa je ovoj mješavini naroda iz praktičnih razloga dato ime Jevreji. Judeji su tako namjerno „prekršteni,“ pa su Jevreji postali „biblijski narod.“ Sefardski Judeji iz Evrope koji su se još u srednjem vijeku obogatili, „trange-frange“ trgovinom i bankarskim poslovima pod zaštitom i za račun Vatikana, nikada se nijesu vratili na svoja „drevna ognjišta.“

Priča o „konačnom rješavanju jevrejskog pitanja“ kako je to zamislio naivni Teodor Hercl, koji je u stvari mislio na Judeje, samo je bajka napravljena za udžbenike lažne istorije. Hercl je naprasno umro u svojoj 44 godini, 1904. Moguće je da je otrovan. Istorijska slava za stvaranje jevrejske države – Izraela je pripala tako Herclu, a suštinska kontrola nad Izraelom – vlastelinima i naftnoj oligarhiji.

Palestinska pustara 1919. na početku njenog naseljavanja i prvi jevrejski naseljenici na jednoj od bivših turskih alija. Ova zemlja uopšte nije bila pogodna za život i tu niko nije želio, niti mogao da se nastani. Naseljavanje Jevrejima je išlo jako teško i odvijalo se u

više faza uz mukotrpan rad na navodnjavanju i pripremi suvog zemljišta. Oplemenjivanje zemljišta

organizovali su Rotšildi, a proces useljavanja je konačno ubrzao Hitler koga je naftno-bankarska oligarhija sa Vol Strita dovela na vlast.

VJERE I NARODI U SLUŽBI PROFITA?

Gdje je zapravo srž konflikta takozvanih Izraelaca (Jevreja) i takozvanih Palestinaca? Kažemo „takozvanih“ jer i jedni i drugi tvrde da je Jerusalem drevna postojbina baš njihovog naroda. Obje strane su ga proglasile svojom prijestonicom, mada se skoro sve svjetske ambasade u, za sada jedino priznatoj državi, Izraelu, drže Tel Aviva.

Izraelci tvrde da Palestinci kao nacija ne postoje, jer je Palestina područje na kome su živjeli oduvijek Jordanci, Egipćani, Sirijci, muslimanske i hrišćanske vjere, kao i drevni Jevreji iz područja Judeje i Samare. Svi su oni zapravo Palestinci. Izmislili su se, kažu, kao palestinska nacija kako bi ostvarili etničko pravo na tu teritoriju koja se tako zvala i u 15. vijeku kada su je držali Otomanski Turci.

Takođe, Izrael smatra da nije okupirao Zapadnu Obalu i Pojas Gaze, jer to i nisu bile suverene države, već su ih prije toga zaposijedali vojno i Egipat i Sirija. A onda je došao Izrael.

Treći argument za Jevreje je neprikosnoveno pravo na zemlju onoga ko je katastarski vlasnik zemljišta. A Jevreji su uspjeli da kupe priličan komad Palestine.

Sa druge strane, palestinski argumenti se zasnivaju na tome da su oni narod, koji je oduvijek tu živio i da nemaju gdje da idu. U taj palestinski narod ubraja se i mali procenat semitskih Jevreja koji zaista odatle potiču, iz Samare i Judeje, za razliku od doseljenika koji nikakve korjene tu nemaju.

Zapravo, većina Jevreja koji su nakon Prvog svjetskog rata počeli da se doseljavaju su hazarskog porijekla. Hazari su narod od tursko-mongolskih plemena, koji je živio između Kaspijskog i Crnog mora. Po naredbi svoga cara, prinuđeni su bili da uzmu jevrejsku veru, pošto su bili pagani. Kad im se carstvo u 13. vijeku raspalo, raselili su se po Rusiji i Evropi. Pošto su bili bezemljaši bavili su se sitnim zanatstvom, trgovinom, ali i lihvaranjem. Ovo posljednje ih je dovodilo na loš glas zbog mnogih finansijskih prevara, ali mnoge umješne pojedince učinilo veoma bogatim zlatarima i kasnije elitnim bankarima.

ŠPEKULATIVNIM NOVCEM KUPITI ZEMLJU I STVORITI DRŽAVU

Jedan od uspješnih zlatara i lihvara tog vremena u Frankfurtu bio je i Majer Amšel Bauer, arijevac po svemu sudeći. Ispred njegove zlatare stajao je crveni štit kao poslovni „brend“ porodice. Jednog dana Bauer je uzeo za prezime svoj poslovni brend – Rotšild (rot šild – crveni štit) i počeo da se bavi proučavanjem Talmuda i jevrejske vjere.

Sa velikom količinom novca, ostvarenog finansijskim špekulacijama, Rotšild i njegovi potomci koje je pažljivo školovao i slao po svim evropskim trgovinskim centrima, kupovali su prave vrijednosti - zemlju, rudnike, zlato, ali i umjetnička djela.

Jedan od Rotšilda koji nije postao bankar, već se navodno zanimao za umjetnost i kulturu, bio je Baron Benjamin Edmond de Rotšild (1845-1934) iz francuske loze Rotšilda. Njegovo „zanimanje za umjetnost“ ispoljilo se i u kupovini zemlje u Palestini krajem devetnaestog vijeka. Da li zbog gajenja vinove loze (porodica se bavi i pravljjenjem vina) ili zbog nafte, nije ni važno. Kupovao je u početku, diskretnim podmićivanjem turskih efendija, onda uz pomoć Engleza, kada su kontrolu nad Palestinom (uz pomoć Arapa) preuzeli nakon pobjede nad Turcima i Prvom svjetskom ratu. Na ruku mu je išlo i to što su Rotšildi bankarskim kreditima veoma zadužili Tursku, koja je izgubivši rat, morala da traži način kako da dug izmiri. Prihvatili su zato ponudu Rotšilda da im dio dugova otpiše, ako se odreknu Palestine.

Engleze su Rotšildi već imali pod kontrolom jer su im kontrolisali centralnu banku, Bank of England, još od 17. vijeka. Ali ni to nije sve. I pobjeda Engleza u Prvom svjetskom ratu bila je zasluga Rotšilda.

Naime, Njemci, su 1917. praktično već dobili rat protiv Engleza (i Francuza i Turaka) i već spremili povoljan mirovni sporazum, kada je SAD iznenada ušla u rat u Evropi i porazila ih.

Po tvrdnji bivšeg bogatog cioniste i otpadnika, Benjamina Fridmana, Rotšildovi cionistički lobisti su veoma vješto ubijedili američkog predsjednika Vudro Vilsona da uđe u Prvi svjetski rat na strani Engleza iako SAD nisu u tom ratu imale nikakav interes.

Cijena za ovu uslugu je da im Englezi koji bi pobjedom nad Turskom i Njemačkom dobili kontrolu nad Palestinom, omoguće formiranje države Izrael.

Neposredan povod za ulazak SAD u Prvi svjetski rat je bilo inscenirano potapanje američkog trgovačkog broda „Lusitaniya.“ Potopili su ga Englezi, a Amerikanci su odmah optužili Njemce. Američki mediji koji su svi još tada bili u rukama Jevreja, na mig cionista, povelu su pravu medijsku kampanju protiv „primitivnih i ratobornih Huna.“

Tek 1919. na Pariskoj mirovnoj konferenciji, kad se odnekud tu stvorilo preko 100 Jevreja koji su došli da naplate od Engleza svoju posredničku uslugu, Njemci su shvatili kako su im Jevreji, uglavnom njemački građani, zabili nož u leđa. Ostala je od tada trajna netrpeljivost prema njima. Dokaz za ovu cionističku umiješanost je jedan dokument iz 1917, kratko pismo koje Lordu Rotšildu poslao engleski premijer Lojd Džordž, a potpisao ga je ministar za inostrane poslove, Artur Džejms Balfor. Dokument je poznat kao Balforova deklaracija.

Izrael je kasnije uz pomoć Amerike uspio da istjera i Engleze i dobije međunarodno priznanje 1948. za dio teritorije. U ratu od šest dana, 1967. Izrael je zauzeo i Pojas Gaze, Golan, Judeju i Samaru (Zapadnu obalu).

IZRAEL - DRŽAVA DREVNIH JEVREJA ILI PRIVATAN POSJED ROTŠILDA?¹

Kupovinu palestinske zemlje je Edmond de Rotšild u početku obavljao sam, a onda je novac za te namjene prenio na Jevrejski nacionalni Fond.

Ne postoje precizni podaci, ali se po nekim izvorima smatra da je krajem devetnaestog vijeka, kada je i formiran cionistički pokret, u Palestini živjelo manje od pola miliona ljudi. Od toga 80 odsto su bili Muslimani, 10 odsto hrišćani i 5,7 odsto Jevreji.

Jevreji su 1882. posjedovali 22.500 dunuma zemljišta (dunum je 1000 metara kvadratnih). Od ukupno 26.323.000 dunuma zemlje, u vlasništvu ostalih Palestinaca je bilo 0,09 odsto. Već 1900. godine imali su Jevreji 218.000 dunuma, što je 0,8% zemlje. Već 1936. Jevreji su imali 1.231.000 dunuma, a 1947. čak 1.734.000 dunuma u vlasništvu, što je iznosilo 6,6% ukupne teritorije. A 1948. Jevrejski Nacionalni Fond je kupio 12,5%. Tada je Izrael priznat kao država. Svojih 500.000 dunuma Edmond de Rotšild je, nakon smrti zvanično, zavještao Izraelu.

Dejvid Ajk, kontroverzni pisac knjige „Najveća tajna,“ o krvnoj lozi Rotšilda i drugih dinastija, tvrdi da su oni danas vlasnici čak 80 odsto teritorije Izraela i već kontrolišu polovinu ukupnog svjetskog bogatstva.

Kupovina zemlje u Palestini krajem devetnaestog vijeka nije za Arape u početku imala preveliki značaj, jer su kao najamni radnici ili zakupci zemlje kod turskih efendija, nastavljali da rade i kod Jevreja, sve dok nisu dobili otkaz. Onda su zemlju morali da napuste. O ovome su Jevreji veoma vodili računa i tako sistematski vršili iseljavanje Arapa sa kupljene zemlje.

Takođe su se trudili da kupuju što veće posjede, ostavljajući Palestincima usitnjene i male

¹ Za više informacija, posjetite [ovu web stranicu](#).

parcele.

Ali, shvativši igru cionista, Jordanci i Egipćani su se konačno pobunili smatrajući da im ta zemlja pripada jer tu žive, za razliku od onih koji su kupovali, a tu nisu ni kročili.

Rotšildov plan je bio da se kupljena zemlja odmah ozelenjava, pa su zelene površine u Palestini pokazivale kako se širi ono što je u vlasništvu Jevreja. Ideja mu je bila i da se kupljeni posjedi ustupaju za stanovanje jevrejskim doseljenicima iz Evrope i Rusije koji su mu bili potrebni kako bi čuvali izvorišta vode i dalje razvijali infrastrukturu.

Siromašni i širom Evrope protjerivani Jevreji (hazarskog porijekla) su tako brodovima, koje su zakupili bogati bankari, Rotšildi, dovoženi masovno u Izrael, zemlju „svojih predaka“, sa kojom stvarno nisu imali nikakve veze, osim preuzete vjere. Ali priča o povratku na drevna ognjišta bila je potrebna kako bi se došljaci jasno identifikovali u odnosu na starosjedioce Arape, muslimane, hrišćane i Judejce. Tako, ispunjen emocijama i mogućnošću da ostvari голу egzistenciju, jevrejski narod je bio spreman da brani posjed i za njega ratuje.

Da budu dobro uvjereni i emotivno podgrijani, potrudili su se i vodeći svjetski mediji, televizije, novine, filmovi, izdavačke kuće uglavnom američke (pod kontrolom Jevreja), sa brojnim pričama o Jevrejima, koje sa istorijskim činjenicama nisu imale veze. Ali, svi ovi mediji su odavno u službi interesa moćnih oligarha.

Tako je nastao dugi konflikt koji traje i danas.

Preko 80% današnjih stanovnika Izraela (novokomponovanih Jevreja) je rođeno tu i praktično i nema gdje da pobjegne, dok se glava moćne cionističke oligarhije koja vlada Izraelom preko svojih generala – političara, i nameće im politiku konstantne zavade sa Arapima, nalazi u Londonu i SAD. Odatle se orkestrira izraelskom državnom politikom preko svojih isturenih odjeljenja i cionističke mreže širom svijeta. Najjača je američka. Strah i trepet u Izraelu je Vrhovni sud koji ima apsolutnu moć, pa čak i da poništava zakone. Vrhovne sudije se suštinski biraju međusobno tako su postali sila nad svim drugim državnim institucijama. Imaju snagu kao drevni Savjet mudraca – sanhedrin. On može da naredi policiji isleđivanje bilo koga i da organizuje sudski proces svakom generalu, svakom ministru ili poslaniku. Izraelska demokratija se prostire samo do Vrhovnog suda.

Rođeni Izraelci su danas kao nekada rođeni Jugosloveni. Jugoslavija je takođe bila projekat iste oligarhije sa sjedištem u Londonu. Jugoslovena i Jugoslavije danas više nema. A Izrael? Da li će on biti vječan? To najviše zavisi od nafte.

Prvi predsjednik je postao Haim Vajcman, bliski prijatelj veoma moćne žene, Lole Han Varburg. Dinastija Varburg kao i dinastija Šif, pored dinastija Rotšild i Rokfeler, najveći su finansijeri u stvaranju Izraela.

Izrael je tako godinama snabdijevan oružjem i krišom pomagan, najviše iz SAD kako bi danas postao treća vojna sila na svijetu.

Iranski šah Reza Pahlavi godinama je Izrael tajno snabdijevao naftom skoro besplatno pljačkajući sopstveni narod. Prvi je od svih arapskih zemalja priznao Izrael. Krišom je godinama potkradana nafta i od Iraka, koju su prevozili tankeri Aristotela Onazisa, ali su izgleda ostali veliki neraščišćeni računi (milijarde dolara) koje mu nisu plaćene, koje je nakon njegove smrti, vjeruje se, pokušala da naplati (od Izraela ili nekog vlastelina) njegova ćerka Kristina. Rezultat toga je bilo njeno „samoubistvo“ u Argentini. CIA je kasnije finansirala i organizovala „Islamsku revoluciju“ i dolazak na vlast vjerskog vođe Homeinija, koji je ubrzo uveo Iran u rat sa Irakom. Veliki skriveni biznisi u aferi Iran-kontra takođe su ostavili brojne neraščišćene račune među akterima. Šahovi ljudi, koji u jednom trenutku više nisu bili potrebni, jer se politika promijenila, završili su obješeni na banderama Teherana.

U iračko-iranskom ratu 1980-88. testirano je i biološko oružje koje je pobilo mnoge Arape, a

na američkim vojnicima su kasnije u Zalivskom ratu 1990-91. isprobane antrax vakcine. Reakcija na ove vakcine je nazvana „stručnim“ imenom „sindrom zalivskog rata.“ Američke hemijske i farmaceutske kompanije su napravile biznis prodajom ovih otrova i vakcina vojsci, a američki građani (sheeple) su sve to platili.

Naravno, narodi su uvijek obične ovce u poređenju sa mozgovima i biznisom koji ima vlastela i o čemu narod nema pojma.

Naoružavanje Izraela krišom je pomagao i Josip Broz Tito, dok zvanično Jugoslavija sa ovom državom nije imala diplomatske odnose (da se Vlasi ne dosjete). Zato je gromoglasno finansiran i pomagan Palestinski pokret otpora (PLO) na čijem čelu se nalazio izraelski pion i plaćenik i ratni huškač, Jaser Arafat. Njegova uloga je bila da sije strah kod izraelskih doseljenika i pokazuje im kako moraju uvijek biti vojno budni i naoružani, čak i žene, jer su „palestinski teroristi“ uvijek spremni na okršaj.

Mrtvi civili, žrtve brojnih terorističkih napada i otmica aviona i brodova, Jevreji kao i Palestinci, samo su bili sitni pion velike šahovske igre na „naftnoj tabli“ moćne oligarhije.

Knjiga „Čudnije od fantazije,“ savršeno dobro prikazuje ulogu cionista u svjetskoj istoriji 20. vijeka, ali naravno ne otkriva sam vrh piramide.

Sve ovo sasvim je dovoljno da omraženi „jevrejski narod“ bude predmet mržnje i kod ostalih vjera (jevrejski cionisti su imali aktivnu ulogu i u raspadu SFRJ) te će se lako naći u centru novog krstaškog rata. Ako nekome nije jasno zašto bi cionisti Jevreji radili sve ovo protiv interesa sopstvenog izraelskog naroda, razlog leži djelimično u činjenici da u svakom narodu postoji veliki broj pojedinaca spremnih da za novac urade sve, jer novac je postao novi bog, kreator svega u modernom ljudskom društvu. Sa druge strane judejskih Jevreja (Semita) ostalo je jako malo, jedva nešto preko 3% te nije nevjerovatno da je semitska populacija veoma uspješno supstituisana novojevrejima hazarskog porekla (najviše iz Poljske i Rusije) koji čine skoro 97% današnjih Jevreja. Prosto rečeno, pravi biblijski religiozni Jevreji iz Palestine zamijenjeni su farisejima iz Hazarije. Da li je to zaista izvedeno sa Hitlerovim i Himlerovim koncentracionim logorima može se utvrditi jedino ako bi se precizno istražilo koliko je zaista Jevreja stradalo u Drugom svjetskom ratu i odakle je njihovo stvarno porijeklo? Naravno cionistički klub iz Piramide se ovome javno žestoko protivi, zbog „pijeteta prema mrtvima.“

Jevreji starci nisu mogli da se usele u Izrael. Čaim Vaicman, prvi izraelski predsjednik im je otvoreno poručio da ne želi starce, već samo mlade stanovnike u novoj državi. Stari treba da umru: „Oni su prah, ekonomski i moralni prah u surovom svijetu...“

Jevreji na putu u konc logore. Ne djeluju baš bogataški da bi bili opljačkani odvođenjem u konc logore, zar ne?

„Ako bih znao da je moguće da spasim svu jevrejsku djecu u Njemačkoj dovodeći ih ovdje u

Englesku i samo polovinu njih transportom u Eretz Izrael, izabrao bih ovu drugu opciju," izjavio je Ben Gurion 1938. na jednom cionističkom skupu u Velikoj Britaniji.

„Jedna krava u Palestini vrijedi više nego svi Jevreji u Poljskoj," riječi su Jicaka Grinbauma predsjednika odbora Jevrejske agencije za spasavanje, 18. februara 1943.

Ko su onda bili „Jevreji“ prepuni novca koji su ulazili u Njemačku iz Poljske i Rusije i otvarali noćne kabaretske klubove, zaposjeli njemački parlament, ženili se Njemcima i sticali društveni status, „trovali“ Njemačku svojim seksualnim nastranostima i izdejsvovali donošenje „Niraberških zakona“ dajući vjetar u jedra Adolfu Hitleru?

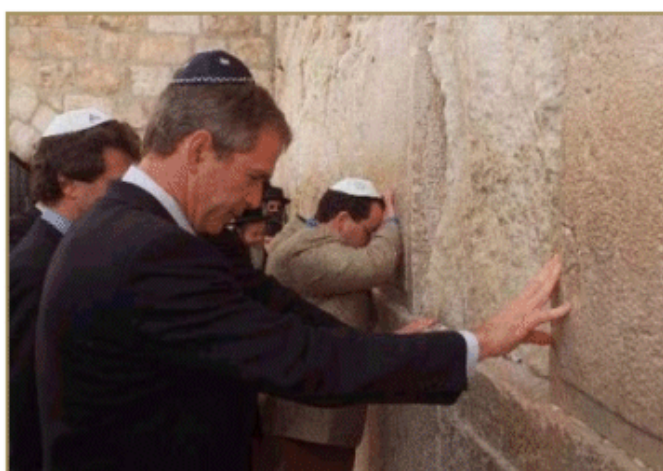
Intelektualna elita u Njemačkoj 1920: Bertold Brecht, Albert Ajnštajn, Hans Ajsler, Kurt Veil, Bili Vajlder.

Ipak, zna se da najveći broj stanovnika Izraela danas nema semitsko porijeklo, kao i da SAD nisu htjele za vrijeme Drugog Svjetskog rata da prime Jevreje na svoje tle upravo na nagovor cionističkog rabina Stephen-a Wise-a, i da Čerčil nije htio da prekine rat 1943. (najveća stradanja Jevreja u logorima desila su se 1944), i da je Čerčilova majka iz jevrejske porodice Džerom, (hazarske) i da je Hitler finansiran od strane jevrejskih bankara iz SAD (Rokfeler, Šif i drugi) itd. Kako sve to rastumačiti, osim vještom i unaprijed orkestriranom ratnom mašinerijom koja je imala za cilj da uništi jeres u Evropi i stvori utilitarnu i privatnu državu Izrael.

Ko je bio u prvim redovima nacističke Njemačke i saveznika? Iz priloženog se vidi da su to bili katolici, jezuiti i masoni. To tvrdi i Alberto Rivera.

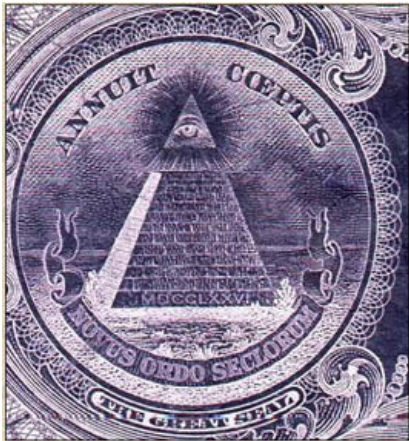
War Prescott Bush durch seine Geschäftsverbindungen mit dem Dritten Reich „in den Holocaust verstrickt“? Links ein Bild des Präsidenten-Großvaters, rechts rote Anti-Hitler-Propaganda der Weimarer Zeit: Adolf Hitler als „Knecht der Hochfinanz“.

Djed Preskot, finansijer Hitlerove naci mašinerije i unuk Džordž u Jerusalimu, na Zidu plača.

Ovi „Jevreji“ nisu bili spriječeni da uđu u SAD, a uloga porodice Buš u pomaganju holokausta im ne smeta! Ima li Jevreja koji nisu čuli za holokaust i Hitlera? Gdje je tu logika?

Ovdje?

Ali konačni cilj još nije dostignut. Potrebno je da se papa ustoliči u Jerusalimu.

Pogledajmo šta kaže o tome Felps:

„Destrukcija džamije Al Aksa za koju će biti okrivljena američka vojska, omogućit će papinim šriner slobodnim masonima da ponovo izgrade Solomonov hram dok istovremeno budu orkestrirali bijesom islamskog naroda protiv Jevreja za koji će agitovati islamski masoni pod kontrolom islamskih obavještajnih službi i u saradnji sa masonima Sjeverne Amerike u sukobu sa američkim i kanadskim „jereticima i liberalima“ tj. ‘paganizovanim narodom.’

Ova paganizacija učinjena je upravo kroz odbijanje Biblije i obrazovnim sistemom punim prevara, kontrolisanom štampom i demoralizujućom kulturom (paganskog pozorišta i filmova).“

Sve je to, naravno, učinjeno preko medija pod kontrolom jevrejskih cionista.

„Dalje slijedi ubijanje miliona fanatičnih Muslimana, koji bi inače napali Izrael nakon razaranja Al Aksa džamije u Jerusalimu, pa i moguće uništenje Meke i Medine. To će omogućiti mirnu vladavinu papske cionističke vlade Izraela.

Ovaj lažni mir će održavati Evropska Unija.“ (Neće biti neobično da i Izraelu bude ponuđeno mjesto u EU, baš kao i Turskoj. Pa nije li sve to bila stara Rimski imperija?)

„Njenu ujedinjenost održavaće Rimski klub preko svoje tajne grupe **Malteški vitezovi i njegovog isturenog člana iz španske grupe Havijera Solane**. Isti je već stekao zasluge jer je sa funkcije komandanta NATO snaga bombardovao i uspješno pobio veliki broj građana u pravoslavnoj Srbiji,“ piše Felps.

„Evropska Unija, pretežno komponovana od katoličkih država, ponovo će sastaviti Svetu Rimsku imperiju, novu Crkvenu Sablju. Tada Crni Papa neće više imati potrebu za drogiranom, iscrpljenom, bankrotiranom, ofucanom Amerikom i njenim rasno miješanom i demoralisanim narodom nastalim kao dio *Svete Romanske imperije* definisane Četrnaestim amandmanom² američkog ustava.“

Ovome treba dodati i izuzetno naoružan Iran koji posjeduje preko 100 najbržih aviona na svi-

² Četrnaesti amandman na ustav izglasan je 1866. i imao je za cilj da garantuje potpune građanske slobode i prava upravo oslobođenim robovima. Za sve one pojedince koji bi na bilo koji način ovo garantovano pravo njima uskratili propisane su bile drakonske kazne koje su uključivale oduzimanje imovine, građanskih prava, ali i lišavanje života. A znamo i iz iskustva kako je „demokratija“ zgodna igračka za politički nepismen narod. Ovi tek oslobođeni robovi su bili i bukvalno nepismeni, zato je bilo jako važno da glasaju.

Mnoge južne države odbile su da ratifikuju ovaj amandman, zbog čega je novim takozvanim „rekonstruktivnim zakonima“ 1867. jug podijeljen na pet vojnih oblasti u kojima je uvedeno vanredno stanje i tako nametnuto davanje građanskih prava **svim građanima**. Dakle, nevidljiva oligarhija najbolje upravlja „demokratijom“ i „ljudskim pravima“ politički neobrazovanog naroda.

jetu, F-14, koje je on dobio od Amerikanaca još za vrijeme šaha Reze Pahlavija. Posebno ubojito oružje Iranaca su rekombinovani virusi koje su im razvili ruski stručnjaci nakon raspada SSSR-a, i koji su na tome 15 godina radili u Iranu. Ovim oružjem se lako može djelovati po čitavoj Evropi i SAD i to među civilima. Posljedice mogu biti katastrofalne jer odbrane nema, osim karantina u koji se moraju smjestiti desetine miliona stanovnika. Norveška već ima takav plan, ali samo za dva miliona ljudi.

Iranski brigadni general Ahmad Mikani se na sav glas hvali da je Iran danas sasvim sposoban da sam potpuno održava i remontuje svoje naoružanje, a F-14 remontuju za samo 40 dana. Iran ima i veliki broj bespilotnih letilica i podmornica, ali su im najopasniji projektili iz serije Sahab koji mogu do Izraela stići za samo 11 minuta.

Po najavama iz Irana, Izrael će biti njihova glavna meta. I to odavno glasno izgovara iranski predsjednik Ahmadinedžad. Za svaku raketu koja bude pogodila Iran, Arapi će svoj gnjev svaliti na Izraelu. I to neće biti samo Iranci, već i Sirija, a moguće i Saudi Arabija, sada glavni saveznik SAD. Kuvajt je već podigao borbenu gotovost na nivo „ratnog stanja.“

Zašto im smeta Izrael? Najzad, zašto Izrael toliko izaziva okolne arapske zemlje? Zar im nije bolje da imaju sa njima dobar odnos jer zavise od njihove nafte? Pitanje je logično, ali samo za one koji su čitali lažni istoriju. Baš kao što bi ste se logično mogli zapitati - ako su SAD priprijetile Iranu zbog nuklearnog programa još prije nekoliko godina i najavile rat, zašto su čekale da se Iran dobro naoruža, dok su se oni kilavili i trošili po Iraku?

Ako to sve Amerikanci rade zbog nafte, onda se opet logično možete zapitati zašto nisu investirali u naftne bušotine na Aljasci ili u Meksičkom zalivu, koje praktično već postoje, ali se ne eksploatišu. Iran ima saveznika i u Venecueli, koja je veliki snabdjevač SAD naftom, a pri tom je njihov najveći neprijatelj koji im sjedi iza leđa. I isto tako se poslednjih godina dobro naoružao, takođe ruskim oružjem. Dakle, Amerika ide da ratuje protiv onih od kojih zavisi njihovo snabdjevanje naftom, ali i vrijednost njihovog dolara, koji je važan za naftnu berzu. Mnogo glupo, zar ne?

Da li Amerikanci uopšte znaju šta rade kada idu u ratne pohode iz kojih ne profitiraju, a teško stradaju i zadužuju se?

Onaj ko poznaje pravi mehanizam vladanja državom, zna da država u kojoj vlada „demokratija“ nije u stanju da rukovodi sobom. Običan narod nema znanja potrebna za vođenje dobre politike. Pravu igru igra moćna globalna oligarhija. Svuda u svijetu.

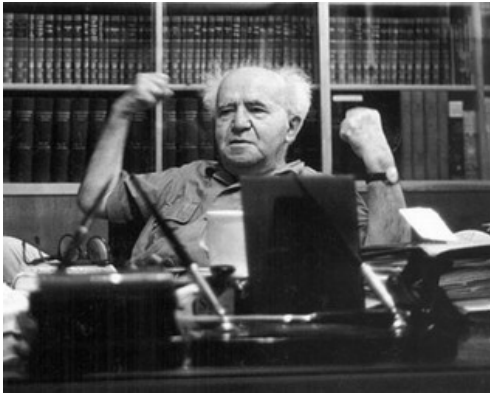
Današnja vlastela svijet jednostavno vidi kao šahovsku tablu, usitnjenu na što više polja. Polja se oblikuju u skladu sa potrebom da se vojska koju vlastela kontroliše uvijek nađe, kao obezbjeđenje, u blizini strateških puteva i nalazišta minerala i nafte. Naftna oligarhija ima samo jedan cilj - da obezbijedi svoje naftno nalazište i naftne puteve.

Ako imate transnacionalni biznis, a to je danas upravo naftni biznis, onda vam je potrebna i vojska koja može da ide svuda – a to su takozvane „međunarodne snage.“

Izazivanje građanskih ratova, elementarnih nepogoda ili organizovanje terorističkih akcija na „šahovskim poljima“ tamo gdje je potrebno da smjestite „međunarodne vojne snage“ postali su već uobičajena praksa u politici koju pritajeno orkestrira globalna naftna oligarhija. Onaj ko to nije još shvatio, teško će razumjeti američku politiku i predstojeći oružani konflikt oko Irana, ali i u Južnoj Osetiji ili Sudanu.

„PROROČKE“ VIZIJE BEN GURIONA

Tako je prvi izraelski premijer David Ben Gurion (Poljak) odmah došao na „veliku ideju“ da od tek stvorenog Izraela treba da nastane „Veći Izrael.“ Tako bi praktično „Erec Jizrael“ zauzeo teritoriju starog Vavilona, po Bibliji Jevrejima od Boga „Obećane zemlje.“ Jehova nije pominjao

naftu, ali sticajem okolnosti to je područje sa najvećim naftnim zalihama. Naravno, onaj ko bi kontrolisao sirovu naftu na čitavom području Srednjeg Istoka (uključujući nalazišta u iranskom području Zargos) i Kaspiskog regiona, praktično bi gospodario svijetom.

Gurion je u svojim „vizijama“ bio pravi globalista. Maštao je o jednom jedinstvenom boljem i ljepšem svijetu u kome više ne bi bilo vojske, već bi postojala međunarodna policija. U Jerusalimu bi bio centar Ujedinjenih Nacija i to u pravom smislu tih riječi. Zapadna i istočna Evropa bile

bi ujedinjene u veliki savez autonomnih država gdje bi svaka bila demokratska i socijalistička.

Prosto rečeno, Gurion je elaborirao viziju svijeta Novog svjetskog poretka – koja se upravo i ostvaruje. U ovoj viziji on je Rusiju (koju su kreatori cionizma i komunizma osvojili 1917.) vidio kao veliki Sovjetski Savez odnosno kao jednu veliku evroazijsku federalnu državu. Upravo ono o čemu „mašta“ danas Vladimir Putin. Gurion u svojim „vizijama“ SAD, kao imperiju, nije vidio, jer ove imperije vjerovatno više neće ni biti nakon Trećeg svjetskog rata. Po Gurionu, SAD bi bile transformisane u jednu bogatu državu sa planskom ekonomijom (to znači komunističkom).

Ali da Gurionovu globalističku maštu, moćne porodice Varburg, Rotšild i Rokfeler danas već uveliko realizuju, nije baš normalno. Biće da je bilo obrnuto. Gurion je samo javno iznio njihove prave namjere.

Dakle, cionisti su imali jasan zadatak da rade u interesu naftne oligarhije na Srednjem Istoku. Komunisti su to isto radili u Sovjetskom Savezu, a američki cionisti (neokonzervativci) u SAD. Mreža je naravno razapeta i po čitavoj Južnoj Americi. Tu su upravo najveći neprijatelji SAD.

Tako je cionistička i komunistička mreža razapeta da obuhvati sve strateške pozicije u državama gdje ima nafte i u državama gdje postoji vojni potencijal koji bi naftne puteve mogao da obezbjeđuje. Za glavnu vojnu silu 20. vijeka koja će ići u ratove izabrane su SAD.

Zato je Amerika morala da postane imperija koja će „svoje“ interese braniti širom svijeta, a naftu na sopstvenoj teritoriji neće eksploatisati. To je planirano za kasnije. SAD će ratovati čak i kada bude na čistom gubitku, kao što je to bio rat u Vijetnamu, Koreji ili u Persijskom zalivu, Libiji, Avganistanu, Jugoslaviji, Iraku...

Iračka nafta danas ide preko izraelske luke u Haifi.

Cionistički klan (neokonsi) koji danas sjedi na strateškim pozicijama u Bijeloj kući i u Pentagonu i Stejt Departmentu i Kongresu praktično je u obje vodeće političke partije SAD.

Mnogo je teži problem za naftne oligarhe bio kako se izboriti sa moćnim Arapima i starim arapskim dinastijama. Zato se došlo na ideju da je najbolje pokrasti im sirovu naftu.

Krađa iračke nafte, i njeno sprovođenje preko izraelske luke u Haifi je projekat koji su cionisti

praktično već ostvarili. Amerikanci su u rat sa Irakom ušli sa izmišljenom pričom o oružju za masovno uništavanje koje je imao Sadam Husein. Pored ogromnog broja mrtvih, osakaćenih i dezertiranih vojnika, Amerikanci su ovaj rat platili i sa najmanje trilion dolara. Zato im je i nafta svakog dana sve skuplja, a vrijednost dolara pada.

Ako neko nije primijetio, američki „Abrams“ tenkovi su sve vrijeme rata u Iraku imali diskretna obilježja sa izraelske zastave, takozvane Davidove zvijezde, umjesto svoju bijelu zvijezdu. Naravno, ova dva trougla su demontirana i nezavršena kako se glupi ne bi dosjetili. Upućeni su znali da raspoznaju svoj znak.

Oni američki generali koji su shvatili perfidnu igru i za koga su u Iraku ratovali odmah su smijenjeni. To je iskusio i elitni admiral Vilijem Felon, dugogodišnji glavnokomandujući general združenih snaga SAD u Avganistanu i Iraku koji je bio prinuđen, da podnese ostavku.

Amerika je danas samo cionistički sluga. Ništa više. Medijsko svaljivanje mržnje ka SAD zbog svih počinjenih zločina u 20. vijeku samo je dio perfidne medijske kampanje koju vrše cionistički lobisti i njihovi mediji i popularni „intelektualci“ koji kritikuju politiku sopstvene

države, kao Noam Čomski, na primjer.

Ako sve bude išlo po planu kako je zacrtala globalna vlastela i SAD uđu u veliku ratnu zamku koja se može izroditi u globalni rat, glavna žrtva tog rata biće svakako SAD, kao i Izrael (kolateralna šteta), koga možda više neće biti. Ali biće Jerusalima i „Hrama Proroka“ koji će služiti „federalnoj uniji svih kontinenata,“ i tu će se nalaziti „Vrhovni sud čitavog Čovječanstva“ iz „vizije“ Ben Guriona. Jer Jerusalem je vječan. Na to računa i Vatikan, koji već diskretno radi na proglašavanju Jerusalima izraelskom ex teritorijom. Pitanje je samo kako će se to Jevrejima objasniti.

A Arapi? Šta će biti sa njima? To je pravo pitanje jer po Gurionu sa njima nije moglo nikada biti mirnog rješenja. Ili će ga naprasno biti (na neki način) u Novom svjetskom poretku i novom vječnom gradu Jerusalimu.